

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 76.

26de Møde.

Tredagen den 8de Marts.

(Fortf.)

Kierkegaard (fortsat): Jeg maa derfor vedblivende fastholde som min Dverbevisning, at der er virkelig et væsentligt Gebeet imellem at raade til voldeligt Angreb paa Kongens Person og paa Regeringsmagten, og saa at raade til hvilken som helst Lovovertrædelse i Almindelighed. Et saadant Gebeet er det, som ønskes betegnet ved Taler om at „handle imod“ Grundlovs-Bestemmelserne om Rigets Forfatning: i en Hænde, som gaaer ud paa, uden Anvendelse af udvortes Vold, at foreslaae en eller to af de Magter, der efter Grundloven bestaae, 3 i Tallet i det Hele, at sætte sig ud over disse Grændser og erklære de Dvoriges Tiltræden eller Bifald for uforødent.

Orsted: Ja, det er vistnok sandt, at man under visse overordentlige Forhold kunde tænke sig Saadant, som den ærede Taler omtalte; men just fordi det er ganske overordentligt, som kun kan haade under særdeles Omstændigheder, saa troer jeg ikke, det vil være passende at gjøre det til Gjenstand for en særlig Lov, og jeg troer, at disse Handlinger netop, saaledes som han har beskrevet dem, om de end ikke indbefattes under de Udtryk, som ere brugte i Udkastets § 9, dog burde sættes ved Siden af den der nævnte Forbrydelse, og at saaledes Paragraphen ogsaa omfattede dem. Naar man endog ved at raade Kongen enten til at tilægge sig hele Magten, eller raade Folketsamlingen eller en Bestaaende deraf til at stille Kongen ved sin Magt, ikke nævner Ordet Vold, saa ligger dog Vold og Magt i Baggrunden. Jeg troer, at det vil være lidet passende, naar en Forbrydelse af den Art skulde kunne anses med Straf af 3 Maaneders Fængsel. Jeg troer, at jeg allerede yder-

ligere har oplyst de Banffeligheder, man indlader sig paa ved at give specielle Bestemmelser angaaende de Forbrydelser, som kunne udøves ved at raade til forskellige Arter af Forbrydelser, og jeg troer derfor, at det vilde være meget ønskeligt at lade dette gaae ud, og indskrænke sig til at fastsætte, at den, der gennem Pressen raader til Forbrydelser, skulde straffes i Dverensstemmelse med de almindelige Love. Jeg vilde ogsaa ønske, at man kunde udelade flere Bestemmelser i Udkastet, ved at henholde sig til den almindelige Lovgivning; dog troer jeg ikke, at det gaaer an, som den næstsidste ærede Taler meente, at indskrænke sig til at fastsætte, at enhver Forbrydelse, der blev udøvet ved Pressen skulde straffes i Dverensstemmelse med Landets almindelige Love. Det er netop det Punkt, hvorpaa Trykkesfrihedslovgivningen stod efter Rescript 7de October 1771 og siden efter Rescript 3die December 1790, bekendtgjort ved Placat af 4de samme Maaned; der var Trykkesfriheden i Almindelighed hjemlet, men tillige fastsat, at man ikke maatte overtræde de andre borgerlige Love, og dette vilde i sig selv være den fuldkomneste Trykkesfrihedslov, naar den øvrige Lovgivning derefter var indrettet. Men, ligesom man den Tid fandt mange praktiske Misligheder derved, vilde disse dog blive meget større nuomstunder efter de Forandringer, som ere foregaaede i den senere Tid. Jeg skal nævne saaledes: at Fornærmelser imod fremmede Regenter ikke ere berørte i de almindelige Love, men blot have været omtalte i Presse-loven, og altsaa, naar man henviste til de almindelige Love, saa vilde det idetmindste være meget tvivlsomt, hvorvidt der skulde være noget Ansvar derfor ved Domstolene. Dernæst Gudsbespottelsen eller Religionsbespottelsen, de ere vel omhandlede i Chr. 5tes Lov, men ere forandrede og formildede ved Forordning 27de September 1799. Efter Loven skal Tungen